

34. szám.
 Augustus 24-én, 1867.

Megjelenik minden szombatnapon egy íven sokféle képekkel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 hóra 3 frt. és 3 hóra 1 frt 50 kr.—
 Előfizethető minden postahivatalnál és könyvtárúrnál.
 Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVIII. kötet.

A muszka kém.

(Ujabbkori románcz.)

Elindula a kapitán
 Éjjel muszka kémek után:
 Teli van velük az ország,
 Rubeleket csak úgy osztják.
 Hajh jó órrom, hajh!

„Mikor én még varga voltam,
 Bagariából dolgoztam,
 Az is muszka bagaria,
 Tudom a szagáról, mi a?”
 Hajh jó órrom, hajh!

Szemközt jön rá fáradt utas,
 „Ki vagy? mi vagy? passust mutass!”
 Nincs nála: — csak egy frájbilét
 Népszinháztól, — az nem elég.
 Hajh jó órrom, hajh!

„Ráismerek eszímájáru,
 Hogy ez ember rosztat áru,

Nem más: muszka emisszárus,
 Fogja el kend, komisszárus!“
 Hajh jó órrom, hajh!

Vizitálják, kivallatják,
 A zsebeit kifogatják,
 Hol a rubel? hol a muszka
 Proklamátzió? batyuska!
 Hajh jó órrom, hajh!

Hajh nincsenek ott rubelek,
 Csupán jó bádog szexerek.
 S nem muszka proklamációk,
 Csak versprenumeratziók.
 Hajh jó órrom, hajh!

Jaj neked vitéz kapitán,
 Nem is muszkát fogtál te tán?
 De fogtál magyar poétát:
 Magadra döntéd a téntát!
 Hajh jó órrom, hajh!

Lesz ezért neked hadd el hadd,
Rád támad ujságíró had.
Kiírnak prózában, versben,
A ki hogyan érti szebben ;
Hajh jó órrom, hajh !

S hozzá még a magas kormány
Küld számodra egy nagy orrmányt,
S hogy azt a földre ne csüggeszd,
Még magadat is felfüggeszt.
Hajh jó órrom, hajh !

K—s M—n.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram !

Hanem ilyent mig nem halota világ, mint a milyen mozd megértint Jaszladanyi választokerületben, a hunan választok Kossuthot felszolitotak először, hogy tüket viselne-kip országgyűlisen.

Mint tudunk, Kossuth szipen megköszönte invitatiot olyan banketbe, hol mar vige van vendigsignek, is ipen csak fizetizs van hatra.

Mikor asztan jaszladanyiak megtutak, hogy Kosuth nem gyün el nekik, akor megszolitetak Pompiri barátom uramat, hogy viselyen kipüket ü !

No bizom következetesig megvan.

Ha nem kaphatak meg Kosuthot, ki volt *hajdani kormányzoja* Magyarországnak, megtaláltak Pompirit, ki *kormányzoja mostani* „Magyarország“-nak, — *a ujságának*. Nekik kelete okvetetlen, ki „Magyarország“-ban *első ember*; is ha nem kaphatak meg baloldalit, megkerestek jobboldalit. Principium különbsig nem tesz semit.

Meg izs lete volna választva kipviselőnek, is az nagyon helyesen törtint volna.

Had micsoda? Pompiri tugya orszagot biztositanyi *jügeris* elen; Kosuth nem tugya biztositanyi. — Pompiri töbet izs tugya. Ü tugya biztositanyi *iletünket* (Első Magyar Orszagos Biztosito Tarsulatnal, II. emelet 6-ik ajto balra.) Kosuth aszt nem tugya; — söt, o kontner, mindig fenyegetizsben tartya *iletünket*, mikor aszt proklamalya, hogy „hazair *iletünket* izs muszaj felaldozni!“ Eszt in nem alairom; mert pro primo in mar anyi „Iletessentiat“ megitam Numvary Werther Frigyes fabrikabul, hogy ha akarnam, sem nem tunam meghalnyi hazair; pro secundo nem izs szabad; mert eszt nekem „Anker“ statutumai ünepilesen megtiltanak.

Tehat habet rectum Jaszladany; — inkab Pompiri !

Is ez azirt izs let volna jo, hogy Pompiri mar ateste azon, hogy mint judaeo-phil arczkipe kiadatasik Spitzig Naptarban; tehat let volna országgyűlisen, ki megtegyen inditvanyt zsidomatzipatizio vigete; a mit minyaján helyeslünk, csak azon mulja magat, hogy minden ember szomszigyanak akar atengenyi inditvanyozas dicsösigit.

Azonkivül izs nagyon szüksigezs lete volna országgyűlisen Pompiri barátom. Mivel hogy, teczik tunyi, ugy vagyunk, mint Mexicoban, a hol vanak „indios bravos“ és „indios fideles.“ Hasonlatozskipen nalunk izs vanak „graecos bravos“ is „graecos fideles“ országgyűlisen; valahanszor azutan egy „vad“ kihija magat, is elkezd aduttiroznyi; mink fogjuk egy „szelidet,“ is elütyük vele. Janozs baratomal izs egy aduttal töb let volna kezünkben „indios bravos“ eleniben; minthogy maga szamithato „indios nagyon fideles“ soraba.

Is vigitre iroi karzaton izs nagyon örültek volna mar, ha odalen adnak neki helyet.

Hanem hat mindezt meghiusitot egy *fél* szavazat.

Halota mar tekintedezs barátom uram hirrit egy „fél“ szavazatnak? Egy fél választó, kinek van csak egy keze, egy laba, egy szeme, egy füle, ugy megy oda szavaznyi. Masik felit hagyta othon krumplit kapalnyi.

Hogy jaszorszagi hazafiak *fél kizel* izs tudnak gyöznyi, aszt rigen tudom; hanem hogy *fél szajal* izs tugyanak gyöznyi, ez uj dolog. Pedig ugy van.

Mert tehat volt összesen 521 választó. Ebtil kapta Janozs barátom 260, elenfele pedig kapta 261 szavazatot, is elnök kimonta absoluta majoritast. Mar pedig törvin rendeli, hogy absolu-

ta majoritazs az, ha összes szavazatok *felinil töbet* nyeri egyik candidatus. Ugy de Marothy szerint 521-nek fele = 260 is $\frac{1}{2}$, is ekípen az, a ki nyerte 261 szavazatot, győzedelmeskete csak $\frac{1}{2}$ szavazatal.

A fél procent.

Összeülnek, tanakodnak :
Kezdik előbb csak szép szóval,
Koptatják a krétát, plajbászt,
Kalkulálnak, kombinálnak ;
Bemutatják ad amussim,
Hogy bizony nem lehet többet ;
Hivatkoznak törvényekre ;
Adatokat nyalábolnak ;
Kiforgatják zsebeiket ;
Könyörögnek, protestálnak ;
Azután teremtetéznak,
Megijeszítik a németet ;
Mig végre az ijedtében
Enged nekünk *fél procentet*.

Másnap vissza disputálja
A tegnapi fél procentet,
Ujra kezdik a kalkulust,
Kifárasztják a türelmet,
Ragadnak egymás hajába,
Mig közbelép a miniszter,
S meghíja őket ebédre.
Ott azután jó bort isznak,
S nagy testvéri szeretetből
Megtesszik, hogy ők engednek,
S aztán hangzanak a „hoch“ok
A kivivott fél procentért.

De ugyan hát érdemes-e ?
— Kérdezi a magyar ember : —
Ebben a disznó melegben
Ottan ülni éjjel nappal,
Kalkulálni, rubrikálni,
Nyakig ülni a számokban,
Mikből úgy se lesz pénz soha.
Kunyorálni, veszekedni,
Kibékülni, ölelkezni,
Tlsztelegni, hálálkodni,
Diszbeédet végig enni,
Még toasztokat is mondani
Ama potom fél procentért ?

No, verificatio alkalmanal aszt a fél¹jasz embert in kivani fogom, akar keresztbe, akar hozsaba kiffeli füriszelve in natura bemutatatni.
alazatos szolgálja
Tallerossy Zebulon.

Tudni kell hát, mennyi lehet
Az a vitatott kis fél szám ?
A magyar akadémia
Összes tökepénzínél több.
S ha minden iskolamester
Magyarhonban összerakná,
Mit esztendőn át éheznek,
A mivel adósa marad
Tudományak, műveltségnek
Ország, nemzet, kormány, haza.
Annál nagyobb összegre rúg
Ez a vitatott fél procent.

K—s M—n.

Borkoresolyák.

= Egy kis szűz dohányt vitt a zsákban a falusi ember hazafelé a fiával gyalog, a mint egyszer csak meglátja messziről, hogy szemközt jön a finacsz. Ebből baj lesz! Ha visszafordul, gyanut gerjeszt, elfogják; ha szembemegy, bizony megvizitálják a zsákot a vállán. Hirtelen föltalálta magát: behunyta a szemét, a botja egyik végét a fia kezébe adta, s azzal rágyújtott egy keserves zsolosmára, s úgy vezetette magát végig az országuton, mint vak koldus. A finacsz gondolta magában: ennek legalább is krajezárt kell adni, ha összeakadnak, s még ő tért ki előle jó messzire, ne hogy elfoghassa a vak koldus.

= A Bach-korszakban muzsikáltak a cigányok valami vendéglőben mindenféle csárdást, czepedlőt, s egyéb aféle víg dolgot. Egy vendég egyszer rájuk kiált, hogy „húzzatok valami szomorút!“ — Erre a cigányok rögtön rárántják neki az osztrák néphymnuszt. Protestált a vendég: nem ezt, valami szomorú nótát.

Felel rá neki a cigány primás:

— Nem ismerünk mink ennél szomorúbb nótát..

= Nagy volt a disputa a superintendentziális gyűlésen; egy nagyhatu aszszeszszor erősen összetüzött a papjával, s haragjában ilyent mondott neki:

— Én már sok papot kitúrtam a helyéből; még önt is ki fogom túrni.

Mire egy jelenvolt versifikátor következő distichonnal tisztelé az érdemes fenekedőt:

„Állat az, a mely *túr*: neve *disznó*; tudja-e tens úr?
Bévallván rangját, klasszifikálta magát.“

Régi cigány adoma.

- Ki fogadja el ezt a hivatalt?
 — Én is! én is! én is!

Egy adat a polgárosodás történetéhez.

Közlő: Csernőtony.

Elmondom: hogy lett belőlem *polgárjelölt* az amerikai egyesült államokban?

Polgár nem lett soha, mert ezen állás elérésére szükséges, hogy a jelöltség bizonyítvánnyal bíró egyén legalább is öt évig, *folytonosan* a nagy köztársaság területén éljen; én pedig csak két hónapig voltam ott, s aztán visszajöttem Európába.

Elég az hozzá, hogy február elején, 1854-ben elmentem én is bejelenteni szándékomat amerikai polgárrá válni.

Meglehetősen ünnepélyes érzellemmel léptem a new-yorki városház illető hivatalszobájába.

A helyiség nem volt nagyszerű, s kissé tisztatlannak is látszék, na de a Mississippit is szűk körben mozog eleinte, s minő óriássá növi ki magát később!

Ezen okoskodás megnyugtató némileg a keletkező botránykozást bennem a felett, hogy a népfenség részvényességére bejegyeztetés oly közönséges falak közt történik.

Hancm örvendtettem ott találni két németet, kik hozzám hasonló járatban voltak, csakhogy ők porosz ságokról akartak leesküdni.

Megtanulom tőlük — gondolám magamban — hogy mit kell tenni, midőn rám kerül a sor.

S készültem a szertartásra figyelni.

Régi cigány adoma.

— Hát az adót, meg a restantziát ki fizeti meg ?
 — — — Szólj már te is, bibast !

De a dolog oly csendes hangon és hamar ment, hogy csak azt hallottam: két shilling; neve, hazája, csókolja meg a könyvet, két shilling!

Ebből állott az egész, s *le tour est fait*.

Emlékeztetett egy hirdetésre, mely „a beretválkozás könnyítése felől” szólott, s ünnepélyes érzelmeim eltűntek azonnal.

Nekem azonban sokszor éppen az ilyen könnyű dolog szokott legtöbb bajt csinálni. Így történt ezen alkalommal is.

Megmondván, hogy Magyarországbán születtem, az igtató angyal nem hullatott részvétkönyüket, hanem saját tolla alá mondá a hangos megjegyzést, mely szerint én „az osztrák császár alattvalója” lettem volna.

— Bocsánat, hogy félbeszakasztom — szólék köz-

be — de ön téved; én magyar és számüzőtt vagyok, s nem voltam alattvalója semmi császárnak soha.

„Hiszen Magyarország Ausztria alatt van” — viszonzá a hivatalos tények embere.

— Igaz: de éppen ezen okból vagyok én itt, és nem otthon, s nagyon sajnálom, hogy hazám sorsára ily különös módon, egy amerikai ember, s a köztársaság hivatalnoka által lettem emlékeztetve.

Nem felelt semmit, hanem egy szurtos külsejű bibliára mutatva, utasíta, hogy „csókoljam meg a könyvet.”

Lehet, hogy máskor teljesítettem volna szó nélkül a gépiesség kívánatát, de az előzmény után nem volt kedvem megadni magamat egy újabb idéletnek sem.

— S miért csókoljam meg? — kértem gonosz kíváncsisággal.

„Azért, lön a válasz, — mert ennek úgy kell lenni.“

— Hol van az megírva? tudtommal itt nincs állományi vallás és uralkodó egyház.

„De hát melyik hitfelekezethez tartozik?“ — kérdeztem most haraggal.

— Én azon hitfelekezethez tartozom — válaszolék egész nyugodtsággal, és felvidámulva — a mely nem csókol könyvet, kivált ha kötése olyan ronda, mint ezé.

E feleletemre rám meredt a legostobább képpel, melyet valaha láttam, s aztán szóla: két shilling!

Ezt kifizettem, s érette kaptam egy bizonyítványt (meg van most is) szándokomról amerikai polgár lenni. Már zsebre akartam azt tenni, midőn eszembe jutott megtekinteni, valjon nincs-e mégis benne „az osztrák császár alattvalója?“

S csakugyan benne volt.

Nem szólottam semmit, hanem felvettem a hivatalnok ur tollai közül egyet, s szépen csendesen kihúztam vele a kérdéses tételt.

Aztán köszöntem és elmentem, s másnap megírtam az egész dolgot a new-yorki lap *Independent* részére, mely azt közölte is azonnal.

Midőn később találkoztam Mészáros Lázárral, (kinek sokkal több esze és lelke volt, mintsem haragot tartott volna rám a jó vagy rossz élezekeért, melyeket hivatalos egyénisége ellen intézni 1848—9-ben kötelességemnek tartottam) a tisztos ősz emlité nekem — mert a *comicum* iránt sok fogékonyság és hajlam volt benne — hogy neki is volt baja a polgárjelöltségi szer-tartáson. „Hanem — jegyzé meg — én bizony megcsókoltam a könyvet, s aztán kérdeztem a hivatalnok-tól, hogy hát ugyan nincs egyéb csókolni való is?“

Mi engemet illet, megvallom, hogy akkor nem volt multságomra a jelenet, melyben szerepeltem, habár nem én vontam is belőle a rövidebbet.

Nekem ugyanis mindig rosszul esik, ha látom, hogy valami nemes fogalom átváltozik családossá. V szabad polgárok nagyszerű egyletébe való felvétel méltóságáról pedig igen emelkedett fogalmam volt, s következőleg szerfelett boszankodtam, midőn észlelnem kellett, hogy az egész jelenet csak arra való, hogy a leendő polgár két shillinget fizessen fejétől egy irnok-nak, ki a szentírást diszitmény gyanánt használja egy bohózathoz, melyet le kell játszania. Csaknem szégyen-lettem magamat a városi sugólyuk előtt, s kevésbe mult, hogy vissza nem vettem a drágán megvásárlott jogot, valaha amerikai polgár lehetni.

Később azonban nevettem a tréfán magam is, sőt elismerem, hogy miután „a beretválkozás könnyü-vé tétetett,“ vagyis az amerikai polgárok egyesületébe való felvétel csupa száraz formalitássá vált, az ünne-pélyesség és hatás hiánya elégségesen pótolva van az által, hogy nincs benne semmi kérdezősködés, mint szo-kás Európában, az embernek magán és családi dolgai, terveit és emlékei iránt, s néhány percz alatt készen van a bizonyítvány a nélkül, hogy erre más elhatározás is kellene, mint a tökéletesen szabad akarat mindenkinél, s a nélkül, hogy az igtató hivatalnok bárkinek is az orra, szája, füle, haja, termete nagyságát, s illetőleg színét, vagyis személyes leírását venné.

Érdekes egyébiránt tudni, hogy a polgárjelölt mily rögtöni változáson megy át, mihelyt a két shilling-es *certificate* zsebében van.

Magamról beszélek, de általános dologról.

A polgárjelölt úgy érzi magát, mint valami *centaurus*, vagy helyesebben, mint a horátiusi *humanum caput* politikai megtestesülése, lónyakkal és halfarkkal, melyet Európában nyert, de lassankint elveszt.

S minő kedvvel kezd és tud az ember beszélni azonnal „nagy köztársaságunk dicsőséges szervezetéről“, s még inkább „a vén világrész romlott-ágáról, és elfajult nemzetéről!“

A história csak az, hogy ha valaki egyszer honosított (naturalized), amerikai lesz belőle *volens volens*, s körülbelöl olyanformán, mint a hogy Daphné fává átváltozása történt — az üldöztetés s tán valami gonoszabb esemény előli szabadulás végett. Mihelyt a lábak gyökeret vernek a biztosság földjében, átidomulásnak indul az egész test, s lassankint a fő és sziv is annyira kikelnek europai képükből, hogy észre sem veszi magát az ember, midőn már egy amerikai [gyászfűz lett belőle.

Hanem én mégis visszajöttem az ó világba, mert hát szeretem Apollót minden hibáival.

A rebellis nóta.

Történt pedig a bakhuszárok korszakában, hogy a mester urnak jó kedve kerekedvén a fogadóban: bíró komám urammal elkezdék a szózatot zengedezni. Az átelleni asztalnál két csendes természetű bécsi tyukász iddogált. Másnap reggel a szerfelett jámbor s félenk lelkiatya aggodalmasan dorgálá a mestert ilyenképen:

— Ugyan amice, már micsoda demonstratiókba elegendik maga! — hallom, tegnap este azt a rebellis

nótát énekelték — és — az istenért! — két bécsi tyúkász előtt! no, gondolja meg ezt . . . majd meglássa : *besúgják odafelem, s még engem is bajba kever . . .*

Nyílt tér.

Nyílt levél **D**-hez. (Ustökös 30. szám.)*

Az a görhes Győri bácsi
A jókedvű D-t köszönti ;
Azaz, hogy majd megfélemlen
A szép megtiszteltetésre.

Ott volt hiz ő a Spree mellett,
Tanulgatott, a mint kellett.
Tanultál te is barátom.
Gúnyolni tudsz, a mint látom.

Csak rajta! nem mondja vissza,
Ki örök álmát aluszsza.
De mond, hogy talán pedans volt,
Gúnyolni való szégyenfolt ?

Tudod te, mint küzdött ő fel
Szegényen, önerejével ?
Élez talán, hogy szegénységét
Rongy darabra szakgattad szét ?

Egyszerű, igaz magyar szív,
Jóban, rosszban egyaránt hív,
Tiszta feddhetetlen élet
Nyugtót érdemelne tőled.

Vagy talán kardod gyengéled,
Hogy élővel összemérjed ?
Van mit ütni, rossz a világ ;
Vágj közé! ha van bátorság ?

Nem hiszem, hogy Kakas Márton
Czikkedért megkoszorúzzon ;
Nincs nevetni rajta semmi,
Gúnyja kebelünket sebzí.

Ugy látom, te csak szétnéztél
A berlini egyetemnél.
Bécsben tán tovább is voltál,
Safirtól még sem tanultál.

Akarsz humorista lenni ?
Jókait tanuld követni ;
Csípi szúrja Kakas Márton,
A mi rossz van e világon.

Ámde nem rágódik régen
Elmosódott gyenge képen ;
Ki rég elhalt, nyugton hagyja,
A jelen bünt ostromolja.

Téged a szerencse karján
Tejbe vajbá mártottak tán ?
És most ninesen semmi dolgod,
Mint az „Üstökös“-be irnod ?

Ám legyen, ha úgy van kedved,
De a holtakat tiszteljed.
Ezt mondja neked szemedbe
Győri Sándor élő öcsese.

Az elrejtett bankó.

Tudjátok-e, mi az: sötétben bujdosni,
Évektől nem látni fényes napvilágot ?
No, ha nem tudjátok, ne irigyeljétek, —
Ha pedig tudjátok,
Ugy én nem irigylem ezt a boldogságot.

Nem vétettem semmit, eszem sincsen arra,
És a kik csináltak, azok sem vétettek.
Honnan vagyon mégis az én büntetésem,
A mit rám vetettek
Olyanok, kik engem tán nem is ösmernek.

Nagyon rossz kedvem van, mint amaz új könyvnek,
A mely szép szekrényben olvasatlan ásit,—
S míg a szabaditót hasztalanul várja,
Addig szép hárttyáit
Undok molyok rágják — a széjjelhullásig.

Sok szabad szót mondott minap a gyűlésben
Engemet zsebében tartogató gazdám ;
De hiába vártam, hiába reméltem,
Nem is gondolt én rám,
Ekkép saját kárát mintegy jóváhagyván.

Nagyon félek, hogy ha későn szabadulok,
Meg talál ártani életemnek a nap :
Miként meg nem bírja sugarait, a kit
Későn kibocsátnak,
S a tömlőz küszöbén szörnyet halhat a rab.

*) A szerkesztőség csak versbe foglalt ezüfolatoknak ad helyet, uti figura docet. Szerk.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Quotázva vígá a magyar.

— — No csak elnézem, hogy tusakodik annyi okos ember azon kérdés felett, hogy mit kellene csinálni az Eszterházy képtárral, melyet meg akarnak venni a francziák. Mert hát nekünk egy millió nyolczszázezer forintunk nincs; nemzeti büszkeségünk pedig van. Én a legjobb módszert tudnám ajánlani, hogy a képtár is megmaradjon kevés pénzünkbe is kerüljön. Ugyan mit törjük rajta a fejünket? Itt vannak a mi derék kitünő hazai piktoraink; neki kell őket állítani, fessék le az egész képtárt. Lefestik azok darabról darabra valamennyi képet, úgy hogy maga Esztorász vezér sem fogja megkülönböztethetni, melyiket csinálta Kranach Lukács, melyiket Kis Bálint? Mikor aztán minden kép megvolna in duplo, akkor azt mondanók a francziáknak: no már most tessék választani! Kép csak kép; az új még többet ér, mint az ócska, ha épen csak olyan, mint a másik. E szerint nekünk is megmaradna az Eszterházy képtár, Eszterházy herczeg is dolbra üthetné a magáét, s a mellett az egész nem kerülne kétszázézer forintba; még jól is esnék a mi hazai művészeinknek. Hiszen ugyis azt mondják, hogy egy képtár felügyelője az Eszterházyaknak tömérdek képet lemásolatott a rábizott műkincsekből, az eredetieket eladta angoloknak, a másolatokat pedig betette helyettük a rámakba, úgy hogy most sok másolat van eredeti helyett a híres képtárban. Aztán ugyis illuzió az egész. S hány illuziókat feláldoztuk mink már! Azért én azt indítványozom, hogy az egész Eszterházy képtárt hevenyében le kell kapni!

— — A makói magyar görögök keservesen pa-

naszkodnak, hogy őket a nagyváradi oláh püspök kényszeríti oláh zsoltárokat énekelni, oláh pappal oláh prédikációkat tartat nekik, s ha magyarul énekelnek, kizárhatja őket a templomból. (Hát mért nem lesznek kálvinistákká?)

— — Azt mondják nekünk, hogy miután most már közös ügyeket közösen intézünk el a némettel, nemhogy megszükitettük volna, sőt inkább megbővítettük alkotmányunkat. — Ugy vagyunk ezzel, mint mikor az egyszeri diák hazament vakációra, s azalatt a kollégiumban maradt pajtásai megkurtították a nyoszolyáját; mikor aztán visszajött a diák, s nagy csodájára vette észre, hogy nem bír végig nyujtózkodni az ágyában; akkor elhitték vele, hogy mig odajárt, úgy megnőtt, hogy kinőtt az ágyából.

— — Eskobédó mexicói generális azt a politikai hitvallást adta ki, hogy addig nem nyugszik, míg minden idegen ki nem lesz pusztítva az országból. Mivelhogy az idegenek csak úgy szerezhettek valamit, ha azt a mexicóiaktól elvették, tehát simpliciter vissza kell tőlük venni. (Ez a legegyszerűbb módja a hitelezőkkel való kvittelésnek.)

— — Törökországban a pénzügyes miniszter olyan ügyesen teremtett pénzt a szultán uti költségeinek fedezésére, hogy az egész országban minden esküdtet megtett tiszteletbeli szolgabírónak, minden szolgabíró tiszteletbeli főbírónak, minden főbíró tiszteletbeli alispánnak; a hadseregnél viszont minden hadnagyot tiszteletbeli kapitánynak minden kapitányt tiszteletbeli őrnagynak, minden generálist tiszteletbeli Feldezájgajmajsztarnak; s miután Törökországban az a jó szokás, hogy rangemelkedéskor két hónapi fizetés levonatik; esinos kis összeget kaparintott össze. (A törökök, hiába, csak okos emberek, s mig másutt csak deklamálnak a rangkórság ellen, ők megadóztatják azt.)

— — A „Honvéd“ gőzös megkezdte a járását a Dunán. (Tudtam én, hogy elébb fogják a „honvédet“ vízre vinni, mint tűzbe vinni.)

— — Olvassa az „Idők Tanúja“-nak egy kosztosa a lapokban, hogy Csernátony nagyatyja 90 éves korában meghalt. „Tyhü! — kiált fel elrémlve, — ha unokája is anyai ideig fog élni, s ad lig mindig szid bennünket!“

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országút 14. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1867.

Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.